

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 020991 18 Uvp
Banja Luka, 01.07.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše, kao predsjednika vijeća, Svjetlane Knežević i Edine Čupeljić, kao članova vijeća, uz učešće Radmile Dmitrović kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi M. Č. iz J. (u daljem tekstu: tužilac), protiv akta broj ... od 16.05.2017. godine tuženog Ministarstva, u predmetu izdavanja naknadne građevinske i upotrebne dozvole za stambeni objekat, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 020991 17 U od 17.04.2018. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.07.2020. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijena je tužba protiv uvodno označenog akta tuženog, kojim je odbijena žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Administrativne službe Opštine J. broj ... od 19.12.2016. godine. Tim prvostepenim rješenjem tužiocu je data naknadna građevinska i upotrebna dozvola za stambeni objekat izgrađen u N. naselju, J., na k.č. br. 744/11 k.o. J., shodno čemu je istom utvrđena obaveza plaćanja doprinosa za unapređenje i razvoj katastra (pravilno doprinosa za finasiranje poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti).

Odbijanje tužbe sud je obrazložio razlozima da je zakonito postupio tuženi kada je ostavio na snazi rješenje prvostepenog organa od 19.12.2016. godine, kojim je tužiocu u postupku rješavanja po zahtjevu za legalizaciju njegovog stambenog objekta, data naknadna građevinska i upotrebna dozvola u skladu sa odredbom člana 152. Zakona o uređenju prostora i građenju („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 40/13, 106/15 i 3/16 - u daljem tekstu: Zakon o uređenju prostora i građenju), u okviru kog postupka je shodno odredbi člana 156. stav 1. tačka z) istog zakona utvrđeno da je tužilac dužan platiti doprinos za finansiranje poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti, a koja obaveza tužioca kao investitora je propisana odredbom člana 5. stav 1. Zakona o finansiranju poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 20/07 - u daljem tekstu: Zakon o finansiranju poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti). Navedena odredba propisuje da investitori građevinskih objekata uplaćuju doprinos od 0,3% predračunske vrijednosti građevinskih radova za finansiranje poslova iz Programa definisanog članom 1. ovog zakona, a kako je iz projekta za legalizaciju izvedenog objekta urađenog u maju 2016. godine od strane A. d.o.o. B. L. proizišlo da je vrijednost građevinskih radova tužiočevog objekta 51.554,55 KM, to mu je pravilno obračunat pomenuti doprinos u iznosu od 154,66 KM. Sud je podržao navod tuženog da pomenutim Zakonom o finansiranju poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti nije uopšte propisana mogućnost oslobađanja od plaćanja ovog doprinosa, a da je bez osnova pozivanje tužioca na odredbe člana 161. i 162. Zakona o uređenju prostora i građenju, obzirom da je odlukom Ustavnog suda Republike Srpske broj U-82/13 od 22.12.2014. godine utvrđeno da iste nisu u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske,

pri čemu ove odredbe nisu ni propisivale mogućnost oslobađanja od plaćanja doprinosa za finansiranje poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti, već samo umanjene naknade za legalizaciju koju čine naknada za uređenje građevinskog zemljišta i renta.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude nazvanim „žalba na pogrešnu presudu“ (u daljem tekstu: zahtjev) tužilac pobija njenu zakonitost zbog povreda propisa o postupku koje su od uticaja na rješenje stvari i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu iznosi da nižestepeni sud nije uzeo u razmatranje njegovo stanje koje se svodi na to da je Opština Š. „učestvovala“ u šteti na objektu u kome je živio uzrokujući klizište zbog čega je on morao da se seli i da kupi zemljište na kojem je napravio kuću, a opština umjesto da mu pomogne i da ga oslobodi plaćanja svih obaveza, postupa suprotno i obavezuje ga da plati i sporni doprinos. Navodi da on to nikada neće platiti jer nema novca, obzirom da u njegovom domaćinstvu niko ne radi, a on je ratni vojni invalid i borac prve kategorije, zbog čega je od plaćanja morao biti oslobođen. Smatra da je kažnjen i da kao pošten čovjek nema pravo na život, konačno predlažući da ovaj sud prilikom odlučivanja uzme u obzir prethodno iznesene navode.

Tuženi u odgovoru na zahtjev navodi da je isti razmotrio i da ostaje kod razloga datih u obrazloženju osporenog akta, konačno predlažući da se zahtjev odbije kao neosnovan.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 109/05 i 63/11 - u daljem tekstu: ZUS), odlučeno je kao u izreci ove presude iz slijedećih razloga:

Pravilno je pobijanom presudom odbijena tužba podnesena protiv osporenog akta tuženog od 16.05.2017. godine, uz iznošenje valjanih i argumentovanih razloga od strane nižestepenog suda koje tužilac nije doveo u sumnju navodima zahtjeva.

Predmet spora među strankama je obaveza tužioca da u okviru postupka legalizacije izgrađenog stambenog objekta plati doprinos za finansiranje poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti, koju obavezu je utvrdio prvostepeni organ u rješenju od 19.12.2016. godine kojim je tužiocu data naknada građevinska i upotrebna dozvola za stambeni objekat, jer je nesporno ispunio uslove iz odredbe člana 152. Zakona o uređenju prostora i građenju.

Ispravno je tuženi zaključio, a sud podržao, da se obaveza plaćanja ovog doprinosa utvrđuje i obračunava od strane prvostepenog organa, konkretno u okviru postupka legalizacije shodno odredbi člana 156. stav 1. tačka z) Zakona o uređenju prostora i građenju koja propisuje da se rješenje o naknadnom izdavanju građevinske i upotrebne dozvole završenog objekta iz člana 152. ovog zakona donosi, između ostalog, na osnovu dokaza o plaćenim naknadama koje su propisane drugim zakonima, navodeći da je obaveza plaćanja predmetnog doprinosa ustanovljena odredbom člana 5. stav 1. Zakona o finansiranju poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti, koja propisuje da investitori građevinskih objekata uplaćuju doprinos od 0,3% predračunske vrijednosti građevinskih radova za finansiranje poslova iz Programa definisanog članom 1. ovog zakona, što u slučaju tužioca čija je vrijednost građevinskih radova 51.554,55 KM iznosi 154,66 KM.

Pravilno je sud ocijenio neosnovanim navod tužioca da je on zbog određenih okolnosti morao biti oslobođen od plaćanja ovog doprinosa, podržavajući stav tuženog da Zakon o finansiranju poslova premjera i uspostavljanja katastra nepokretnosti ne predviđa mogućnost

oslobađanja od plaćanja ovog doprinosa ni za jednu kategoriju stanovnika, što predstavlja tačno zaključivanje. Takođe je pravilno sud odbio navode tužioca vezane za primjenu odredaba člana 161. i 162. Zakona o uređenju prostora i građenju, podržavajući stav tuženog da je odlukom Ustavnog suda Republike Srpske broj U-82/13 od 22.12.2014. godine utvrđeno da iste odredbe nisu u saglasnosti sa Ustavom Republike Srpske, a da osim toga one nisu ni propisivale mogućnost oslobađanja od plaćanja ovog doprinosa, nego samo mogućnost umanjenja naknade za legalizaciju u koju su spadale naknada za uređenje građevinskog zemljišta i renta.

Zbog svega navedenog neosnovan je navod tužioca da sud nije valjano razmotrio njegovo loše imovinsko stanje i nemogućnost da plati ovu obavezu, jer ta okolnost sa aspekta propisa koji su relevantni za predmetnu upravnu stvar nije od uticaja na zakonito rješavanje.

Kod ovakvog stanja stvari, nisu ispunjeni uslovi iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS za uvažavanje zahtjeva tužioca, pa se isti odbija shodno odredbi člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Radmila Dmitrović

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarne
Amila Podrašćić